

— Заповѣдайте, Господине, да си похапнете, рече то съ приятенъ гласъ.

Андрея остана поразенъ. Той не вѣрваше на очитѣ си. Това е тя, Миленка, сжщата, каквато бѣше я оставилъ преди 20 години. Буйни сълзи бликнаха въ очитѣ му и той зариди.

— Защо плачете, Господине? сега е Коледа, а на Коледа не се плаче, рече наивно момичето.

Андрея разказа прѣзъ сълзи за своитѣ стари господари, за тѣхната Миленка, за оставената на нея котия съ скжпоценности, за връщането си отъ Америка и какъ е отишелъ на село да дири господаритѣ си, но не ги е намѣрилъ.

Като чу всичко това, момиченцето излѣзе отъ стаята развълнувано.

Току що Андрея свършваше топлатата супа, вратата се отвори и предъ него се сложи единъ вързопъ съ нѣща, а до тѣхъ едни стари обуша, които бѣше оставилъ преди да замине за Америка. Развърза вързопъ — вътре неговитѣ дрехи, а въ тѣхъ овита, сжщата негова котийка съ дребнитѣ скжпоценности. Всичко си бѣше на мѣсто. Само облигациитѣ бѣхи много повече, отколкото бѣше ги оставилъ.

— Що значи това? Де съмъ азъ? Питаше се Андрея.

Докато той се чудѣше, вратата се отвори и предъ него се изправи докторъ Никола съ жена си.

— Вие сте Андрея, който ми остави тази котийка, каза жената, като посочи котийката, която Андрея държеше още въ ржцетѣ си.

— Да, каза той смутенъ. А вие коя сте?

— Азъ съмъ сжщата онази малка Миленка, сега жена на докторъ Никола. Защо толкова години Вие не се обадохте? Всичкитѣ нѣща съмъ запазила. Само паритѣ отъ държавнитѣ облигации се увеличили, защото всички печалби, които получавахъ, турѣхъ ги въ котийката Ви. Азъ все чакахъ да се срѣшнемъ. И ако не бѣше този щастливъ случай да Ви намѣримъ предъ прага на нашата кжща, едва ли щѣхме нѣкога да се видимъ. Колко се радвамъ. .

— О, добра госпожо . . . заплака Андрея.